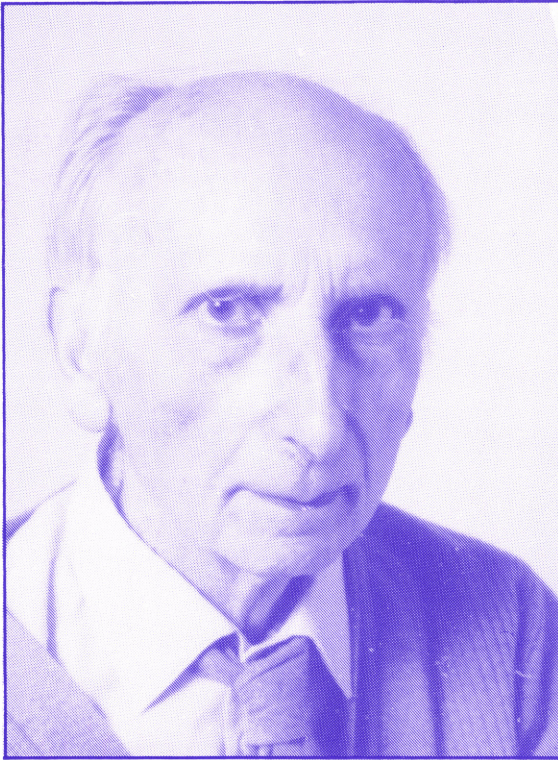


41B236 BEN
+ 1994



Op vrijdag 14 februari 1997
overleed in de Sint-Augustinuskliniek te Wilrijk
onze medebroeder

Gerard VANDERSTEEGEN

salesiaan van Don Bosco

GERARD VANDERSTEEGEN

geboren te Sint-Truiden op 27 november 1920

intrede in het noviciaat te Groot-Bijgaarden in september 1940
eerste professie te Groot-Bijgaarden op 24 september 1941
eeuwige professie te Oud-Hevertee op 28 juni 1947
priesterwijding te Oud-Heverlee op 8 mei 1951

1940-41	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1941-42 tot 1942-43	Grand-Halleux	postnoviciaat
1943-44	Sint-Pieters-Woluwe	triënnaat
1944-45 tot 1945-46	Sint-Denijs-Westrem	triënnaat
1946-47 tot 1949-50	Oud-Heverlee	theologie
1949-50	Luik	triënnaat
1950-51	Oud-Heverlee	theologie
1951-52 tot 1961-62	Hechtel	leraar en assistent
1962-63	Vremde	leraar en assistent
1963-64 tot 1976-77	Jette	onderpastoor
1977-78 tot 1994-95	Sint-Pieters-Woluwe	pastoor te Klein-Gelmen
1995-96	Genk	op rust gesteld
1996-97	Hoboken	op rust gesteld

overleden in de Sint-Augustinuskliniek te Wilrijk op 14 februari
1997

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en vrienden
van onze medebroeder Gerard Vandersteegen,

Na een ernstige, slepende ziekte heeft 'Nonk' - zo noemden wij, zijn medebroeders, hem graag - ons verlaten om voorgoed thuis te komen bij God. Het was voor hem niet gemakkelijk de ernst van zijn lichamelijke toestand in te schatten. Tot de laatste dagen van zijn leven had hij nog grootse plannen.

Telkens als een medebroeder heengaat, komt de vraag bij mij op: 'Wat was Gods plan met deze mens, toen Hij hem bij Don Bosco riep en welke boodschap gaat van deze medebroeder uit?' Ten volle zullen wij het wel nooit kunnen vatten, omdat in het

levensboek van elke mens bladzijden voorkomen die enkel bij God bekend zijn.

Toch wil ik enkele bladzijden uit dit levensboek openleggen. Ze kunnen ons op weg zetten om te vermoeden wat God vermag in een mens die op een gegeven ogenblik 'ja' heeft geantwoord op de uitnodiging op Zijn roepstem: *'Kom en volg Mij, Ik heb je nodig om bij jongeren en gewone mensen van mijn goedheid te getuigen'*.

Als jongste uit een gezin van negen kinderen zag Gerard het levenslicht te Sint-Truiden op 27 november 1920. Zijn moeder heeft hij nooit gekend: hij was slechts drie maanden toen zijn moeder stierf. Vijftig jaar lang is vader koster geweest in combinatie met een stoffenwinkel; hij was bovendien een uitstekend kleermaker. In het huishouden werd vader bijgestaan door zijn drie ongehuwde zussen die in de buurt woonden en later hielp ook zijn oudste dochter mee, die voor Gerard als een moeder was. Vader was een diep gelovig en christelijk geëngageerd man; heel zijn leven heeft hij opgeofferd voor zijn gezin. Alle kinderen kregen de kans om te studeren. Vijf kinderen werden kloosterling: twee zonen werden salesiaan en één broeder van Liefde; twee dochters sloten zich aan bij de Dochters van het Kruis. Zijn broer en onze medebroeder, Hubert, werd in 1940 bij het uitbreken van de oorlog als krijgsgevangene per schip naar Duitsland gevoerd; nabij Willemstad is door een bomontploffing het schip gezonken, waardoor alle opvarenden zijn omgekomen. Het overlijden van zijn broer Hubert en later van zijn broer Frans heeft Gerard veel pijn gedaan.

Na zijn lagere school in Sint-Truiden, deed hij zijn humaniora bij Don Bosco te Kortrijk en Sint-Denijs-Westrem. Aangesproken door het voorbeeld van zijn broer en andere salesianen, vroeg hij op 6 augustus 1940 om te mogen intreden bij Don Bosco. Hij schreef: *'Ik verlang opgenomen te worden in de congregatie van de salesianen met de wil en het verlangen mij gans aan God te geven en door mij in navolging aan Don Bosco*

gans te geven aan hen, die het meest Gods liefde wegdragen, de jongeren. Al-tijd heb ik gedacht en ik ben er nog vast van overtuigd dat ik in deze levensstaat, op deze weg op wier aanvangspunt God mij heeft geplaatst, het best gelukkig kan zijn en anderen gelukkig kan maken'.

De eerste jaren van zijn salesiaans leven waren getekend door de bange oorlogstijd. Vaak waren de boterhammen geteld. Na zijn noviciaat te Groot-Bijgaarden en zijn filosofische studies te Farnières volgden enkele pedagogische stagejaren te Sint-Pieters-Woluwe en Sint-Denijs-Westrem, waar hij zich met hart en ziel kon geven aan de jongeren. De theologische studies te Oud-Heverlee brachten stap voor stap de priesterwijding naderbij. Die dag, 6 mei 1951 was voor hem, zijn familie en medebroeders een onvergetelijk gebeuren. In augustus van datzelfde jaar werd hij benoemd in het Duinenhuis te Hechtel, waar hij tien jaar lang als leraar en assistent het beste van zichzelf gaf. Enthousiasme brengen bij jonge mensen was zijn doel, laten voelen dat je van hen houdt en intreden in de leef- en fantasiewereld van de jongeren. Wie van onze medebroeders en vele jongens van die tijd herinneren zich niet met mij 'Mastenburcht'? Iedereen kreeg een lintje of een ster en kon zo opklimmen in de eigen mastenburchthiërarchie om vaandrig te worden of leider te kunnen zijn. Zijn grote spelen, kampen, spannende verhalen en goocheltrucs boeiden ons veel meer dan de lessen die wij van hem kregen.

De dag kwam dat het lesgeven door zijn gezondheidsproblemen Gerard teveel vermoeide. Hij koos andere vormen van priesterwerk en jeugdpastoraal. Hij werd medepastoor in de parochie van de H. Engelen te Laken-Jette en zorgde tevens voor de Nederlandstalige pastoraal te Schaarbeek-Evere. In 1977 werd hij pastoor benoemd te Klein-Gelmen, waar hij achttien jaar werkzaam was. In de parochie had hij een bijzondere aandacht voor de jongeren. Hij begon met een jongerenkoor en richtte een jeugdbeweging op. Vaak ging hij met jongeren op kamp in binnen- en buitenland en organiseerde uitstapjes van allerlei

aard. Ook zieken en bejaarden droeg hij een groot hart toe. Geregeld ging hij hen bezoeken en wist hij ze moed in te spreken en te troosten. Veel arme mensen en sukkelaars belden bij hem aan en vroegen hem morele en financiële steun, waardoor hij weleens geldzorgen had.

Sommige mensen maakten misbruik van zijn goedheid. Toen iemand hem zei: *'Mijnheer pastoor, er zijn mensen die u foppen'*, antwoordde hij: *'Het is veel beter tien keer gefopt te zijn geweest, dan één keer niet goed te zijn geweest voor een sukkelaar'*.

Op Gerard zijn de lezingen van deze viering van toepassing: 'Liefde houdt stand tegen alles: telkens weer gelooft zij, alles verdraagt zij, altijd opnieuw vol hoop. Nooit bezwijkt de liefde. Al wat gij gedaan hebt aan de minsten van mijn broers of zusters, hebt gij voor Mij gedaan'.

Gerard had ook een franciscaans trekje. Hij hield zeer veel van de natuur en van dieren. Zijn hond en mooie katten waren trouwe metgezellen. Ze verstonden elkaar zonder woorden.

De laatste jaren van zijn leven sloeg de ziekte hard toe, zodat Gerard noodgedwongen op rust moest gaan. Dat gebeurde achtereenvolgens te Genk en Hoboken, waar hij een goede verzorging genoot. Het was voor hem een rusteloze strijd, omdat hij niet aanvaarden kon dat het niet meer ging. Hoeveel dokters en klinieken heeft hij niet aangedaan ... om te kunnen herbeginnen en dienstbaar te kunnen zijn. Steeds zei hij aan bezoekers dat hij geen pijn had en dat het wel zou beteren.

Gerard was een biddend priester: de dagelijkse eucharistie was hem dierbaar; ook zijn brevier en rozenhoedje bad bij trouw. Het O.-L.-Vrouwbeeld, de burchtgravinne, kreeg een bijzondere plaats. De laatste weken heeft hij de zin van het leven beter ontdekt: 'God houdt van mij', zei hij. Zijn geloof in de verrijzenis is prachtig uitgedrukt in de woorden van het gedachtenisprentje. In zijn naam spreek ik ze voor u uit:

Een nieuwe wereld...
God houdt van mij
en elk geluid wordt nu muziek
elk woord van Hem een gedicht
dat zonder ritme, zonder pijn
als in een zucht gefluisterd wordt..
Hij riep mij van voor de geboorte.
Hij noemde mijn naam herhaalde malen:

bij doop, communie, vergeving,
priesterschap, lijden en vreugde.
Ik mocht Hem ontmoeten menigmaal
Hij houdt van mij!
En nu pas begin ik echt te leven
herboren in een eindeloze droom
geen regendagen meer
maar een warmte-licht dat
alles beschijnt en het uit-eindelijke
werkelijkheid maakt.
De zin van het leven nu beseffen:
Hij houdt van mij!

Piet Palmans
Provinciaal

Hoboken, 19 februari 1997.